

Nascuda a Tortosa el 1976, em dedico professionalment a la música des de fa més de deu anys. Aquest mes d'abril trec a la venda el meu tercer disc, 'Geminis' (Discmedi), i ja tinc concerts previstos a Barcelona, Madrid, Màlaga, Cadis... El paisatge, els rius, la justícia i els sentiments marquen la meua obra

“La gent normal tenim la pell cada cop més gruixuda, com paquiderms”

Montse Castellà, cantant

VICENÇ LLURBA

Nou disc: què vol explicar?

Que la bondat és revolucionària.

Per què?

Perquè només cal una cosa per què triomfi el mal: que les persones de bé mirem cap a una altra banda. Per emprendre revolucions i tenir voluntat de millorar les coses has de tenir bondat.

Bondat en quin sentit?

Entenc que una bona persona és algú que lluita contra les injustícies, i això s'acostuma a produir quan tens una certa pau interior i estàs bé amb tu mateix, quan no acumules maldat.

Estem anestesiats?

Potser sí... Tinc la sensació que la gent normal tenim la pell cada cop més gruixuda, com si fóssim paquiderms. Ens costa reaccionar davant les moltíssimes injustícies que es produeixen prop i lluny de casa nostra.

Hem de passar a l'acció...

Sí, la bona gent hem d'actuar quan les coses es compliquen o van mal dades. I en això, en bona mesura, m'hi han fet pensar bona gent com Gerard Vergès i Jesús Massip i la seva feina al capdavant de la revista *Geminis* durant el franquisme.

Parli-me'n...

Geminis va ser una revista que es va publicar a Tortosa entre els anys 1952 i 1961 i era una publicació d'art total, on es parlava de literatura, de pintura, de pensament... Aquest disc vol recuperar la memòria democràtica col·lectiva que inspirava el projecte i homenatjar, de pas, la bona gent que hi havia al darrera.

No era una època fàcil.

Gens. La censura anava molt forta i, de fet, *Geminis* va ser l'única revista que va publicar una esqueleta de Carles Riba redactada en català quan això no es podia fer.

Com va anar?

Hi va haver un moment que, en

premsa, només es podia escriure en català si es tractava de poesia. En prosa no podies redactar res, però en vers, sí.

I per què?

Perquè devien pensar que la poesia és folklòrica i inocua, que no crida a la revolució, jo què sé... La cosa és que van escriure un poema en català dedicat a Riba que va passar la censura i que, després, van enquadrar com una esqueleta. I encara es van embolicar més...

Què més van fer?

Van acompanyar l'esqueleta amb un text en castellà, en principi inofensiu, on deien el següent de Carles Riba: "Voz lírica, alma cla-

rísima, símbolo vivo de la lengua, oprimida voz del tiempo". I sap què van fer?

No.

Al moment d'anar a impremta van canviar de lloc una coma. En comptes de "símbolo vivo de la lengua, oprimida voz del tiempo" van publicar el següent, fixi-s'hi bé: "Símbolo vivo de la lengua oprimida, voz del tiempo".

La llengua passava a ser l'oprimida.

Això mateix. Per això al disc hi ha una cançó que es titula *La importància d'una coma...*

Marcaven així un gol a la censura...

Però no obstant això, tant Massip com Vergès treuen importància a aquestes coses i confessen que, en aquella època, la majoria de cops, s'havien de limitar a escriure del que els deixaven.

Que era ben poca cosa.

I tan poca! A mi m'ha sorprès, per exemple, que fins i tot podies tenir problemes en un article sobre la Mare de Déu de la Cinta.

Expliqui'm.

Van fer un editorial sobre la Mare de Déu de la Cinta i la devoció dels tortosins, i no va passar la censura perquè estava redactada en català. Així que no van tenir cap altre remei que traduir l'editorial al castellà.

Tot ha canviat molt...

Sí. Hem passat d'això de la censura a una època en la qual estem tan saturats d'informació que ja no sabem ni com ens diem. Jo, per exemple, ja fa un temps que vaig decidir deixar de mirar la televisió.

No en té?

No. Sóc d'aquest 0,02% de la població que no té televisor.

I no n'ha tingut mai?

Sí, en tenia. No sóc una anti tele. Passa simplement que, un cop va arribar la TDT, fa cosa de dos anys, me'n vaig adonar que no tinc cap necessitat de tenir a casa 45 canals que no m'interessen i que, de vegades, fins i tot aconseguen posar-me de mala llet.

Què la posava nerviosa?

No ho sé. Trobo nocius i intoxicants programes com *El diari de Patricia* i coses d'aquestes. No ho necessito per a res.

I internet?

En tinc, és clar, i la faig servir. A mi m'agrada estar al corrent de les coses, no visc al marge del món. Llegeixo el diari cada dia, escolto la ràdio i quan vull mirar el futbol, me'n vaig al bar i, a sobre, encara faig més vida social.

TONI ORENSANZ

6a DIADA de la TONYINA

3 d'ABRIL / 11h Pl. MARINA

L'HOSPITALET DE L'INFANT PRATDIP · TVISSA

DEGUSTACIÓ POPULAR DE LA CLOTXA DE TONYINA

PREU DEL TIQUET: 2 euros
CLOTXA I DEGUSTACIÓ DE VI PATROCINAT PER:
CONSULTORIA DE VINS STILVINS

ESPECTACLE D'ANIMACIÓ INFANTIL "PIRATES DE SECA"

Gaudeix de grans aventures amb els nostres pirates!

ESTANDS AMB PRODUCTES TÍPICIS DE LA NOSTRA TERRA

MENJÍ

MÉS INF.L: www.hospitalet-valldelors.cat · 977 823 328